

Urmările faste ale unui revelion elevat

Sint un ins cu preocupări multiple. Mai bine zis, mă interesează domenii dintre cele mai îndepărtate de preocupările mele strict profesionale. Speologia, civilizația aztecilor, biocurenții, cometa Halley, plăcile tectonice, mormintul lui Filip al II-lea — tatăl lui Alexandru cel Mare, triunghiul Bermudelor, viața în cosmos, toate acestea mă fascinează.

Nu sint singurul. Cei mai mulți dintre prietenii mei investighează cu obstinație domenii ce par bizare intrușilor. Așa se face că, ori de câte ori ne întilnim, schimburile noastre de idei sint mereu altele. Așa se face că nu ne plictisim niciodată împreună.

Bunăoară, de revelion. Ne-am strîns laolaltă aceiași ca și în alte rânduri. Prietenii vechi, toți oameni de teatru, cu nevestele. Discuțiile, pe ton domol, alunecau repede de la un domeniu la altul. La salata maioneză s-a vorbit despre valoarea nutritivă ridicată a oului, cîrnăciorii prăjiți au adus în prim-plan ideea că, în afara omului, porcul este singurul animal care percepe realitatea înconjurătoare în culori, la friptura de curcan s-a vorbit despre bardul de la Mircești, înghețata a prilejuit pătrunzătoare considerații privind explorarea Polului Nord.

Treptat, discuțiile au alunecat către un subiect despre care, mărturisesc, știam prea puțin.

Un dramaturg a cărui seriozitate nu poate fi pusă

la îndoială, deși scrie comedii, ne-a vorbit despre tainele încă nedescoperite ale materiei. Ce știm despre materie? se întreba patetic, agitat în chip primedios deasupra capului paharul de vin roșu, spre marea îngrijorare a gazdei. Mai nimic! Bănuim cîte ceva, dăm tircoale problemei, dar esența ne scapă. Știți ce a descoperit un cercetător? ne întrebă el, frămîntînd nemilos felia de torn frumos ornată. Și, mai ales, pornind de la ce?

Eram cu toții numai urechi. Celentano cînta în pustiu.

Cercetătorul, continuă dramaturgul, s-a întrebat de ce, oare, mumiiile faraonilor egipteni s-au păstrat intacte. Să le fi fost de-ajuns îmbălsămarea? Și felul cum erau înfășate? Nu e o explicație. Să fi ajutat și clima? Greu de presupus. Atunci?

Ce a urmat ține de domeniul fantasticului.

Nevestele noastre dansau două cîte două în alte încăperi, noi aflam, vrăjiți, că cercetătorul a stabilit o relație directă între perfectă conservare a mumiiilor și locul unde era plasat sarcofagul în interiorul piramidei. Anume, exact în centrul ei, raportîndu-ne la laturi și la înălțimea de o treime din totalul înălțimii, față de baza piramidei. Ce lege, azi ignorată, cunoșteau genialii constructori ai piramidii?

Albeau zorile, în bucătărie zăngăneau vasele, și

noi ascultam lucruri uluitoare. Cercetătorul a construit o piramidă de proporții reduse. În interior a plasat trei șoricei morți: unul — la bază, al doilea — la o treime a înălțimii, al treilea — la cea de-a doua treime a înălțimii piramidei. După patruzeci și opt de ore, a extras șoriceii. Primul și al treilea intraseră în putrefacție. Al doilea, cel ce fusese plasat la înălțimea de o treime, se păstrase absolut intact. Mort, dar intact.

Ne-am privit, uluiți.

Mai departe, vorbi tot dramaturgul, cercetătorul nostru a plasat în locul șoriceilor trei lame de ras. Foarte, foarte uzate. Pe scurt, după douăzeci și patru de ore, două dintre ele s-au dovedit a fi rămas foarte, foarte uzate. A treia, însă, era ca nouă. Care credeți? Cea plasată la înălțimea de o treime, am îndrăznit eu.

Exact, tună dramaturgul. Cea care, în piramida experimentală, ocupa locul sarcofagului din piramida clasică! Puteți să-mi dați vreo explicație? Ce lege a gubernat? Cum, în ce fel s-au organizat în interiorul micii piramide liniile de forță ale materiei?

Am plecat, îngîndurat. Buna mea nevastă îmi respecta tăcerea. Simțea ea, cu imbatabila ei intuiție, că se petrecea ceva. Într-adevăr, îmi venise o idee. În dimineața zilei de întii ianuarie, contrar obiceiului, nu m-am culcat. (Urmarea în numărul viitor).